

Populära visor : N:o 1.
Köss-valsén. N:o 2. Bobby. N:o
3. Var barmhärtig. N...

18 B Skillingtryck E1915p2

E1915p²

Populära Visor

N:o 1.

Köss=valsen.

N:o 2.

Bobby.

N:o 3.

Var barmhärtig.

N:o 4.

Gellivara-visan.

N:o 5.

Styrmans=valsen.

PRIS 15 ÖRE

Den första.

Köss=valsens.

Mi blomma, nyss på böljan blå
ja' tog en köss, se'n fick ja' två.

Du kösser gött, min lella vän,
kom, köss mej nu igen!

Refrång: Mi blomma, min vän,
kom, köss mej igen,
Mi blomma, ja' håller dej kär, så kär.
Mi blomma, min skatt,
kom, köss mej i natt,
Mi blomma, ja håller dej kär!

Mi blomma, kom, vi går i lann
Uppå vår gamla skärgår'sstrann,
Kom, gå mä mej tell spell å dans
I månens milda glans.

Refrång: Mi blomma, min vän.

Mi blomma, du ä' go i vals,
lägg nu din arm omkring min hals.
Ja, här ska' valsas friska tag,
Allt intell ljusan dag.

Refrång: Mi blomma, min vän.

Mi blomma, kom, vi går, min skatt,
kom, vi ska' kela nu i natt,
Du kösser gött, min lella vän,
kom, köss mej nu igen!

Refrång: Mi blomma, min vän,
kom, köss mej igen,
Mi blomma, ja' håller dej kär, så kär.
Mi blomma, min skatt,
kom, köss mej i natt,
Mi blomma, ja' håller dej kär!

Den andra.

Bobby.

Bobby vaknar fram på dan,
blek och törstig utav fan.
Tittar på sin klocka,
Väntar på sin "mocca"
Morronpilsnern drages upp (hick)
Tjänare, där kom en tupp.
Glömd är gårdagssprallen,
Å, den arma skallen!

Refräng: Bobby, du har visst ont i håre'
Om inte, ska' du se du får'e
Mer än man tål,
Av punsch och metropol,
D'ä min kläm
komma hem
klockan fem,
Vem är vem?
Men man gör sitt bästa
för att fästa och va' ovanpå.

Bobby klär sej med förnuft,
Får jag be om lite luft,
Och på op'rabaren
Om en stund di har'en,
Kroniskt bakom och så krank,
Hit me'n drink, fast man är pank!
Och blir kyparn lissen,
Viskar han till prissen: (Refräng.)

Nu har klockan blivit tre,
Bobby ska, till "tango-te"
Hemma hos Gamilla,
Hon har egen villa.
Bobby dansar som en björn,
Törnar mot i alla hörn,
Svettas, svär och svimmar,
Medan Millan stimmar: (Refräng).

Millan bjuder Bobby kvar,
 På en whisky och cigarr.
 Och hon musicerar,
 Bobby deklamerar.
 Mörkret faller, mens man lyss,
 Allting slocknar i en kyss,
 Och i öm förbidan,
 Framåt morgonsidan. (Refräng).

Da capo: Genast man får Bobby se,
 Ut i nå't musikcafé,
 Svinner sorg och suckan,
 Allt blir luft i luckan,
 Allt är glädje och humör,
 Alla sjunga uti kör.
 Kyparn som en galning,
 Sjunger för betalning.

Refräng: (kyparn talar): Förlåt, min bästa herre, men
 jag tror mig märka att ni
 (sång) har visst ont i håre',
 (talar) biffstek 1: 50, pilsner 0: 30, kaffe, ci-
 garrer,
 (sång) så ska' du se du får'e
 Livet är gott,
 Och hennes öga blått.
 Jag är trött,
 Allt är slött,
 Sta'n har dött.
 Fan så sött.
 Men man gör sitt bästa,
 För att fästa och va' ovanpå!

Den tredje.

Var barmhärtig.

För en leende skymt av ditt trollögas glans
 Intet öde för grymt mig i världen än fanns.
 För ett smekande ord, av din stämma så kär.

Alla bojor på jord, utan klagan jag bär.
 Ack! Var barmhärtig mot mig älskling grymma.
 Av din sol låt en stråle mig få.
 Se mina ögon som tårarna skymma.
 Ack, det kan ej, kan ej vara så.

Städse fjärran du stod, o hav hjärta för mig.
 Gods och guld, liv och blod, allt jag offerar för dig.
 Du är stum, dock din blick, gjuter hopp i min själ.
 Om du hän från mig gick, då mitt hjärta farväl.
 Ack! Var barmhärtig mot mig älskling grymma.

Den fjärde.

Gellivara-visan.

En visa vill jag sjunga om rallare i nord,
 Om vad han får uppleva jag nämner några ord,
 :: Ifrån den dag han reser från hemmet glad och nöjd,
 Till han sin bana slutat av år och mödor böjd. ::

När jag från hemmet reste så glad uti min håg,
 Långt upp i höga norden min resas mål jag såg,
 :: Då tänkte jag blott föga på mödor och besvär,
 Och på det liv som leves i ödemarken här. ::

Nu har jag praktiserat i många långa år,
 Bland nordens skog och fjäll, och mången tanke går,
 :: Tillbaka till min hemort där min vagga stod,
 Kanhända är jag bortglömd av den mig närmast stod. ::

Igenom berg och dalar, bland älvar, sjö och skog,
 En järnväg nu skall byggas, nog blir den banan stor,
 :: Från Gellivare kyrkplats till Norska havets strand,
 Emellan nordens länder ett nytt föreningsband. ::

Vi ligga i en koja långt skild från något folk,
 Ibland så kan det hända vi se en lapp i kolt,
 :: Som smyger fram längs bergen likt skogens vilda djur,
 Och följer efter renen i både ur och skur. ::

Vart ögat än sig vänder man skådar endast fjäll,
 Av norrsken starkt belysta i nordens vinterkväll,
 :: Och Polstjärnan blickar så vänligt på dig ned,
 Och Karlavagnen skrider sin bana som man ser. ::

När vi vårt arbet' sluta vid solens sista sken,
 Och hem till kojan vandra med tunga trötta ben,
 :: Vi skall i ordning ställa vår simpla aftonmat,
 Och sedan få vi sova på mossa ris och löv. ::

Ej kräsligt få vi leva, vår mat är fläsk och bröd,
 En dryck ur klara källan så lides ingen nöd,
 :: Med hastigt mod vi tåga till arbete igen,
 Och mödan vi ej spara, nog kommer vilan se'n. ::

Här schaktas berg och bäckar och dalar fyllas upp,
 Och långa broar byggas utöver flodens lopp.
 :: Tunnlar även sprängas igenom bergen fram,
 Och allting måste vika för rallarns starka arm. ::

Hit strömma folk i massor från Sveriges alla hörn,
 Från Skåne, Småland, Bleking ja även Södertörn,
 :: Till Norrland står dess resa hit upp till höga nord,
 Från söderns varma lunder till Lapplands frusna jord. ::

Att skörda guld i massor är mångens tanke här.
 Men grymt de bli besvikna, blott mödor och besvär,
 :: Är allt som här dem möter och mången vänder om,
 Och resa raka vägen tillbaka som han kom. ::

Förtjänsten den är dålig och provianten dyr,
 Och simpel är vår boning, vi leva såsom djur,
 :: Om dagen slåss med kölden, om natten likaså,
 Det tager på humöret, det kan man nog förstå. ::

Då arbetet är färdigt och vi avlöning fått,
 Då resa vi till staden och fästa lite smått,
 :: Då glömmes alla sorger, och vad vi slitit här,
 Ej tanken längre fångslar, den flyr till vännen kär. ::

När vi till staden kommer med pengar i vår pung.
 Och fyller tomma glasen och flaskan gör sin rund,

:: Då är ej ondt om vänner, så varmt vart öga ler,
Och inga sura miner man då omkring sig ser. ::

När kassan börjar tryta och flaskan blivit tom,
Till juden klockan vandrar, man börjar se sig om,
:: För att få se de vänner, som nyss så glada var,
Du letar nu förgäves, det finnes inga kvar. ::

Då börjar jag att tänka på något, likt reträtt.
Då tungt mitt huvud kännes, och kassan den är lätt.
:: Att möta nya öden man åter sig beger,
Vem vet om kanske döden, är nästa mål man ser. ::

Men fäll ej modet yngling, så länge kraft du har,
Så blir du nog mottagen, arbete finns nog kvar,
:: Ty många banor byggas ännu i Sveriges land,
Och vem skall dessa bygga, om ej vår starka arm. ::

Men när vår kraft är bruten, av mödor och besvär,
En arm bortskjuten, kanske ett öga borta är,
:: Kanske i skuld vi häfta till snickarn för ett ben,
Då är det först man känner den rallaren igen. ::

Till sist ett råd jag giver till dig som själv förnöjd,
Ser neder uppå rallarn, av år och mödor böjd,
:: Bryt ej för tidigt staven, och ryt ej strax: vet hut,
Om han sitt bröd begärer, du vet ej själv ditt slut. ::

En hälsning nu jag sänder, till er I raske män,
Bland vilka jag arbetat och alltid varit vän,
:: Mitt namn jag icke nämner, vad skall det tjäna till,
Om ni försöker gissa, mitt lov ni har därtill. ::

Eftertryck förbjudes av E. S. och A. L. Se tryckfrihetslagen.

Den femte.

Styrmans=valsens.

Skönt är att gunga på blå oceanen.
 Känna sig fri liksom fågeln i skyn.
 Under oss lurar ju alltid den falska Ranen.
 Men vad gör det — snart är jag hemma igen i byn.
 Och där är tyst i skogen,
 Där är musik på logen.
 Dit gånger jag med min jänta i natt till dans!
 Och stjärnan ifrån det höga,
 Speglar i hennes öga,
 När som mot mig hon kärligt lyfter dess silkesfrans.

Kom nu min jänta så skruva vi styrmansvalsens,
 Jag med min arm slår ett knop om ditt veka liv!
 Smekande lindar du armarna mig om halsen.
 Intet oss se'n kan skilja åt. Nej min liv och kniv.
 Och där är tyst i skogen . . .

Så skall du vila så däjeligt vid mitt hjärta,
 Vila där både i lust, ävensom i nöd.
 Vara min livboj i glädje som i smärta,
 Jag är din klyvarbom allt intill min bleka död.
 Och där är tyst i skogen . . .

Långt sedan skutan förvisso har lyftat ankar
 Och gungar lätt uppå böljornas blåa bro,
 Gångar jag uppå däcket i dystra tankar,
 Ty på en flickas ögon kan man ju aldrig tro.
 Ack nu är det tyst i skogen,
 Nu är musik på logen,
 Dit går en annan med jäntan i natt till dans!
 Och stjärnan från det höga,
 Speglar i hennes öga,
 När som mot honom blygt hon lyfter dess silkesfrans!

 Tryckeriet Grafia, Stockholm 1915

Inköpt: Åbäups arkiv. Kat. 237/273. 1981. Pris: 60: -
 Acc. nu 1981/24.